

(4) Správní komise jsou povinny oznámiti každou schůzi dozorcímu úřadu s udáním deního pořádku aspoň 5 dnů předem.

§ 8.

Toto nařízení nabývá účinnosti dnem vyhlášení. Jeho provedením pověřuje se ministr veřejných prací.

Švehla v. r.

Habrman v. r.	Tučný v. r.
Dr. Rašín v. r.	Dr. Hodža v. r.
Novák v. r.	Malypetr v. r.
Srba v. r.	Dr. Dolanský v. r.
Dr. Kállay v. r.	Stříbrný v. r.
Dr. Beneš v. r.	Udržal v. r.
Bechyně v. r.	Dr. Markovič v. r.

393.

Nařízení vlády republiky Československé ze dne 22. prosince 1922,

jímž se prodlužuje a částečně mění vládní nařízení ze dne 19. prosince 1919, č. 660 Sb. z. a n., o mimořádných opatřeních k ochraně peněžních ústavů.

Podle zákona ze dne 15. dubna 1920, č. 337 Sb. z. a n., se nařizuje:

Článek I.

Platnost nařízení vlády republiky Československé ze dne 19. prosince 1919, č. 660 Sb. z. a n., o mimořádných opatřeních k ochraně peněžních ústavů, jehož platnost byla prodloužena vládními nařízeními ze dne 9. prosince 1920, č. 643 Sb. z. a n., a ze dne 19. prosince 1921, č. 468 Sb. z. a n., prodlužuje se i se změnami provedenými těmito nařízeními do 31. prosince 1923.

Článek II.

První odstavec §u 5 vládního nařízení ze dne 19. prosince 1919, č. 660 Sb. z. a n., ve znění článku II. vládního nařízení ze dne 9. prosince 1920, č. 643 Sb. z. a n., se pozměňuje a zní nyní takto:

„Zákaz plnění závazku (§ 2, č. 3.) týká se toliko pohledávek, které vznikly před vydáním zákazu, a byl-li by uvalen konkurs, náležely by do třetí třídy, na Slovensku a v Podkarpatské Rusi do druhé nebo do třetí třídy

konkursních pohledávek. Těmž zákazu podléhají také úroky a ostatní příslušenství z těchto pohledávek, vzniklé i po jeho vydání.“

Článek III.

Toto nařízení nabývá účinnosti dnem vyhlášení a provedou je ministři vnitra, financí a spravedlnosti.

Švehla v. r.

Dr. Dolanský v. r.	Dr. Rašín v. r.
Malypetr v. r.	Habrman v. r.
Dr. Beneš v. r.	Bechyně v. r.
Novák v. r.	Tučný v. r.
Stříbrný v. r.	Srba v. r.
Dr. Hodža v. r.	Udržal v. r.
Dr. Kállay v. r.	Dr. Markovič v. r.

394.

Zákon ze dne 20. prosince 1922

o služebních, odpočivných a zaopatřovacích požitcích civilních i vojenských státních zaměstnanců a zaměstnanců v podnicích, ústavech a fondech státních a státem spravovaných.

Národní shromáždění republiky Československé usneslo se na tomto zákoně:

Díl I.

§ 1.

Služné aktivních státních úředníků, vysokoškolských profesorů, soudců, státních učitelů, vojenských a četnických důstojníků, jakož i vojenských úředníků, stanovené v článku I. § 1 zákona ze dne 7. října 1919, č. 541 Sb. z. a n., §§ 2 a 3 zákona ze dne 13. února 1919, č. 78 Sb. z. a n., a § 1, odst. 1. zákonů ze dne 19. března 1920, č. 186 a 195 Sb. z. a n.,

dále služné aktivních státních zaměstnanců, náležejících do kategorie podúředníků a zřízenců a služné aktivních gážístů mimo hodnostní třídy, stanovené v článku I. § 3 zákona ze dne 7. října 1919, č. 541 Sb. z. a n., a § 9, odstavci 1. zákona ze dne 19. března 1920, č. 195 Sb. z. a n., a článku I. zákona ze dne 13. července 1922, č. 232 Sb. z. a n.,

konečně služné aktivních definitivních četníků a četníků na zkoušku, stanovené v § 10, odstavci 1. zákona ze dne 19. března 1920, č. 186 Sb. z. a n.,

zvyšuje se — po srážce částek, jimž upraveno bylo na obnosy dělitelné dvanácti — počínajíc 1. lednem 1923 o 75%.

Výměra zvláštního četnického přídavku dle § 2 zákona ze dne 19. března 1920, č. 186 Sb. z. a n., zůstává nezměněna; podklad pro jednotlivé sazby tohoto přídavku nahrazuje se novými stupni služného, upravenými tímto zákonem.

§ 2.

Místní přídavek, stanovený 50% dosavadního služného, zůstává nezměněn; jeho nejvyšší výměra vymezená dosud u státních zaměstnanců civilních, vojenských a četnických, zařazených do XI. až včetně V. hodnostní třídy, částkou 4000 Kč, zvyšuje se na 7500 Kč a u státních zaměstnanců náležejících do kategorie podúřednické a zřízenecké, pak u gážístů mimo hodnostní třídy a u definitivních četníků a četníků na zkoušku částkou 2000 Kč, se ruší.

Tím mění se ustanovení čl. II. §§ 2 a 3 zákona ze dne 7. října 1919, č. 541 Sb. z. a n., § 4 zákona ze dne 13. února 1919, č. 78 Sb. z. a n., §§ 3 a 13 zákona ze dne 19. března 1920, č. 186 Sb. z. a n., §§ 2 a 10 zákona ze dne 19. března 1920, č. 195 Sb. z. a n., a článku II. zákona ze dne 13. července 1922, č. 232 Sb. z. a n.

Řádní profesori na vysokých školách, kteří dosáhli platu IV. hodnostní třídy, budou na místě dosavadního místního přídavku, stanoveného v § 4 zákona ze dne 13. února 1919, č. 78 Sb. z. a n., požívati činovního přídavku státních úředníků IV. hodnostní třídy.

Úředníkům civilním IV. až II. hodnostní třídy, jakož i vysokoškolským profesorům s požitky IV. hodnostní třídy, požívajícím činovního přídavku, započítá se do základu pro vyměření pensijních požitků částka 6000 Kč.

Tím mění se ustanovení čl. II. § 5, odst. 3 zákona ze dne 7. října 1919, č. 541 Sb. z. a n.

Místní přídavek vojenských důstojníků ve IV. až II. hodnostní třídě a četnických důstojníků ve IV. hodnostní třídě zůstává i nadále vymezen dosavadní nejvyšší výměrou, zmíněným důstojníkům započítá se však do základu pro vyměření pensijních požitků místo 50% místního přídavku pro Prahu částka 6000 Kč.

Tím mění se ustanovení § 26, odst. 1. posl. věta zákona ze dne 19. března 1920, č. 186 a § 6, bod b), zákona ze dne 17. února 1922, č. 76 Sb. z. a n.

§ 3.

Částky připadající na služné dle § 1 a na místní přídavky dle § 2 buďtež upraveny na nejblíže vyšší částky dělitelné dvanácti.

§ 4.

Aktivním státním zaměstnancům civilním i vojenským, v § 1 jmenovaným, kteří byli ve státní službě již před 1. lednem 1923, přísluší mimo služné a místní (činovní) přídavek počínajíc 1. lednem 1923 přídavky na děti, a to

státním zaměstnancům s požitky
1. stupně XI. až včetně 3. stupně
VIII. hodn. třídy, ročně 1200 Kč,

státním zaměstnancům s požitky
4. stupně VIII. až včetně 2. stupně
III. hodn. třídy, ročně 1500 Kč,

čekatelům na místa úřednická,
podúředníkům, zřízencům, gážístům
mimo hodnostní třídy, definitivním
četníkům a četníkům na zkoušku,
ročně 900 Kč,

na každé nezaopatřené dítě, však pouze do nejvyššího počtu šesti dětí u ženatých.

Ovdovělým státním zaměstnancům přísluší zmíněný přídavek počínajíc druhým dítětem. Klesne-li však rozdíl mezi příslušným jednotným drahotným přídavkem II. a I. rodinné třídy postupným snižováním pod částku přídavku na dítě, obdrží doplněk do výše tohoto přídavku na dítě. Totéž platí pro svobodné zaměstnance s nemanželskými dětmi.

§ 5.

Drahotní přídavky, stanovené článkem IX. zákona ze dne 7. října 1919, č. 541 Sb. z. a n., dílem IV. zákonů ze dne 19. března 1920, č. 186 a č. 195 Sb. z. a n., dále mimořádné a nouzové výpomoci, stanovené zákony ze dne 9. dubna 1920, č. 214 Sb. z. a n., ze dne 17. července 1920, č. 446 a ze dne 25. listopadu 1920, č. 625 Sb. z. a n., a prodloužené zákonem ze dne 21. prosince 1921, č. 495 Sb. z. a n., do konce prosince 1922, zůstávají v platnosti, slučují se však v jednotný drahotní přídavek, jenž zmenšuje se o obnos, o nějž se služné dle § 1 tohoto zákona zvyšuje, a o obnos, jenž dle § 4 tohoto zákona připadá na přídavky na děti.

Tento jednotný drahotní přídavek snižuje se 1. dubnem 1923 počínajíc o 20%.

Vláda se zmocňuje, aby ve vhodných časových obdobích dle drahotních poměrů provedla postupně v prvé řadě další snížení jednotného drahotního přídatku až do jeho úplného zrušení a v druhé řadě snížení přídatků na děti až do úplného zrušení.

Pokud u činovníků II. hodnostní třídy nestačí ku krytí zvýšení služného nouzové výpomoci, snižují se jim o zbývající část jejich zvláštní osobní přídatky.

§ 6.

I. (1) Při zkoumání nároku na drahotní přídatky, jenž vznikl před 1. lednem 1923, jest bráti zřetel toliko k členům rodiny, k nimž se přihlíží dle příslušných předpisů pensijních při zaopatřovacích požitcích, pokud mají státní občanství, u dětí však jen, pokud nepřekročily 18. roku věku; po uvedené době přísluší drahotní přídatek pouze na děti duševně či tělesně choré a proto výdělečně neschopné, nebo studují-li na učilišti s řádným prospěchem, na dobu potřebnou k dokončení studií normálně započatých a nepřetržitě konaných, nejdéle však až do dokonání 24. roku.

(2) Na členy rodiny, kteří se zdržují v cizině, drahotní přídatky nepřislouží. Výjimky může ve zvláštních případech povolit ústřední úřad v dohodě s ministerstvem financí.

(3) Ženatým státním zaměstnancům, jejichž manželky jsou samostatně výdělečně činné, přísluší drahotní přídatek ve výměře stanovené pro ovdovělé zaměstnance.

(4) Jestliže by pro téhož oprávněného byly založeny nároky na drahotní přídatky jakéhokoliv druhu z různých důvodů, náleží pouze jeden nárok, při různé výši nárok na drahotní přídatek vyšší.

(5) Rozvedení zaměstnanci buďte, jsou-li povinni pečovat o výživu rozvedené manželky, na roveň postaveni ženatým, jinak ovdovělým zaměstnancům. Přispívají-li však na výživu rozvedené manželky částkou menší, než činí rozdíl mezi příslušným drahotním přídatkem dle vyšší a nižší rodinné třídy, obdrží pouze částku, kterou skutečně přispívají.

(6) Na děti nemanželské a z rozvedeného nebo rozloučeného manželství, které nežijí ve společné domácnosti s otcem, přísluší drahotní přídatky v plné výměře jen tehdy, přispívají-li na jejich výživu částkou, jež činí nejmenší rozdíl mezi drahotním přídatkem dle

příslušné vyšší a nižší rodinné třídy; jinak obdrží pouze částku, kterou skutečně přispívá na jejich výživu.

(7) Ženatým státním a jiným veřejným zaměstnancům v činné službě neb ve výslužbě, jejichž manželka sama požívá drahotního přídatku a případně výpomoci z důvodů, že jest v jakékoliv veřejné neb této na roveň postavené činné službě nebo byla v takové službě a má výslužné, bude drahotní přídatek vyplácen ve výměře stanovené pro ovdovělé zaměstnance; je-li rozdíl mezi přídatkem manželky příslušejícím a částkou, které by se mu dostalo, kdyby byl posuzován jako ženatý, větší než přídatek a případně výpomocí manželčiny, přísluší mu částka tento rozdíl přesahující.

(8) Ovdovělé státní zaměstnance jest klásti na roveň ženatým, udržují-li svou domácnost pro své děti, a to tak dlouho, dokud by ještě některé z dětí nedovršilo 12. roku života.

(9) Veškerá odporující ustanovení, zvláště ustanovení § 4, bodu 2. až 6. nařízení ze dne 11. září 1918, č. 333 ř. z., a čl. I. § 2, odst. 1., bod 4., odst. 2. zákona ze dne 3. března 1921, č. 99 Sb. z. a n., pozbývají platnosti.

II. Změna rodinného stavu zaměstnancova sňatkem, přijetím dětí za vlastní neb za schovance po 31. prosinci 1922, dále narozením dětí po 31. prosinci 1923 nemá vlivu na výměru jednotného drahotního přídatku a přídatků na děti.

III. Při posuzování nároku na přídatky na děti platí předpisy dle bodu I., odstavce 1., 2., 4., 6., 8. a 9. tohoto paragrafu.

IV. Požadavek vyššího přídatku než I. rodinné třídy neb vyššího přídatku na děti a zánik nároku na tyto přídatky musí oprávněný ohlásiti a podmínky nároku prokázati. Nesprávná udání jsou trestna dle všeobecných předpisů trestních a disciplinárních. Částky přijaté bez oprávnění se srazí při příštích výplatách požitků.

§ 7.

Státním zaměstnancům, civilním i vojenským, kteří nastoupí státní službu po 31. prosinci 1922, přísluší pouze služné, místní přídatek a jednotný drahotní přídatek ve výměře pro svobodné zaměstnance, který postupně dle zásad § 5, odst. 2. a 3., bude snižován až do úplného zániku.

§ 8.

Státní zaměstnanci v činné službě, za které stát podle dosavadních ustanovení převzal

ku placení daň z příjmu, jsou povinni platiti ze svého od 1. ledna 1923 50%, od 1. dubna 1923 75% a od 1. července 1923 na dále plných 100% daně z příjmu připadající na služební požitky.

Ustanovení šu 154, čís. 6 a 7 zákona o osobních daních přímých jakož i ustanovení šu 5 čís. 8 a 10 uherského zákonného článku X : 1909 se mění počínajíc berním rokem 1923 potud, že nadále jsou osvobozeny od daně z příjmů z požitků plynoucích z vojenské služby jen ty osoby, kterým služba vojenská není povoláním.

Osoby vojenské v činné službě, jímž služba vojenská jest povoláním, jsou stejně jako civilní státní zaměstnanci povinni platiti ze svého daň z příjmu podle ustanovení odstavce 1.

§ 9.

Zaměstnanci, kteří do účinnosti tohoto zákona byli dle čl. IV. odst. 2. zákona ze dne 17. prosince 1919, č. 2 Sb. z. a n. z r. 1920 a dle šu 15, odst. 3. zákona ze dne 17. února 1922, č. 76 Sb. z. a n., osvobozeni od placení pensijního příspěvku, budou platiti podle těchto ustanovení pensijní příspěvek z částky, o níž se pensijní základna zvýšila v důsledku tohoto zákona.

Zaměstnanci, kteří nabudou nároku na plné výslužné po účinnosti tohoto zákona, budou platiti od té doby pensijní příspěvek z rozdílu mezi pensijní základnou podle dřívějších předpisů a mezi pensijní základnou tímto zákonem stanovenou. Jinak zůstávají ustanovení čl. IV., odst. 2. zákona ze dne 17. prosince 1919, č. 2 Sb. z. a n. z r. 1920 a § 15, odst. 3. zákona ze dne 17. února 1922, č. 76 Sb. z. a n., nedotčena.

Díl II.

§ 10.

Státním zaměstnancům, jichž služební požitky se upravují tímto zákonem a jímž dle §§ 4 a 5 tohoto zákona přísluší přídatky na děti a jednotné drahotní přídatky, náleží při odchodu na odpočinek též přídatky na děti a jednotné drahotní přídatky.

Pozůstalým po těchto zaměstnancích, zemřelých buď v činné službě nebo na odpočinku, přiznávají se rovněž přídatky na děti a jednotné drahotní přídatky.

Přídatky tyto se stanoví takto:

A. Přídatky na děti.

1. Státním zaměstnancům zařazeným do hodnotných tříd, dále četnickým vrchním

strážmistrům, kteří byli veliteli stanic (okresů) nebo konali rovnocennou službu, s ročním odpočivným (i s přídatkem z milosti) až do 14.000 Kč výlučně v III. až VIII. rodinné třídě na každé dítě 1200 Kč ročně, nejvýše však na všechny děti 7200 Kč ročně, při ročním odpočivném od 14.000 Kč výše na každé dítě 1500 Kč ročně, nejvýše však na všechny děti 9000 Kč ročně;

zaměstnancům náležejícím do kategorie podúředníků a zřízenců beze zřetele na výši odpočivného v III. až VIII. rodinné třídě, na každé dítě 900 Kč ročně, nejvýše však na všechny děti 5400 Kč ročně.

2. Vdovám po zaměstnancích, zařazených do hodnotných tříd (po velitelích četnických stanic) s roční vdovskou pensí (i s přídatkem z milosti) až do 7000 Kč výlučně v II. až VII. rodinné třídě, na každé dítě 1200 Kč ročně, nejvýše však na všechny děti ročně 7200 Kč, při roční vdovské pensí od 7000 Kč výše na každé dítě 1500 Kč ročně, nejvýše však na všechny děti 9000 Kč ročně;

vdovám po zaměstnancích, náležejících do kategorie podúředníků a zřízenců beze zřetele na výši vdovské pense v II. až VII. rodinné třídě, na každé dítě 900 Kč ročně, nejvýše však na všechny děti 5400 Kč ročně.

3. Sirotkům bez obou rodičů po zaměstnancích zařazených do hodnotných tříd (po velitelích četnických stanic) při roční sirotčí pensí (i s přídatkem z milosti) do 3500 Kč výlučně pro každého 1200 Kč ročně, nejvýše však pro všechny sirotky 7200 Kč ročně, při sirotčí pensí od 3500 Kč výše pro každého sirotka 1500 Kč ročně, nejvýše však pro všechny sirotky 9000 Kč ročně;

sirotkům bez obou rodičů po zaměstnancích náležejících do kategorie podúředníků a zřízenců pro každého sirotka 900 Kč ročně, nejvýše však pro všechny 5400 Kč ročně.

B. Jednotné drahotní přídatky.

1. Státním zaměstnancům, zařazeným do hodnotných tříd, dále četnickým vrchním strážmistrům, kteří byli veliteli stanic (okresů) nebo konali rovnocennou službu,

v I. rodinné třídě při ročním odpočivném (i s přídatkem z milosti)

do 14.000 Kč výlučně 4008 Kč ročně			
od 14.000 Kč do 18.000	"	"	3600 " "
od 18.000 " do 25.000	"	"	2400 " "

v II. rodinné třídě se zvyšuje tento přídatek o 1800 Kč ročně, při ročním odpočivném 25.000 Kč a vyšším stanoví se 1800 Kč ročně,

pro III. až VIII. rodinnou třídu platí přídavek, stanovený pro II. třídu rodinnou, jenž se však zvyšuje pouze při ročním odpočivném až do 14.000 Kč výlučně vždy o 300 Kč ročně v každé další rodinné třídě;

státním zaměstnancům, náležejícím do kategorie podúředníků a zřízenců,

v I. rodinné třídě při ročním odpočivném (i s přídavkem z milosti)

do 5400 Kč výlučně 3000 Kč ročně			
od 5400 Kč	„ 6600 „	„ 2700 „	„
„ 6600 „	„ 7800 „	„ 2400 „	„
„ 7800 „	„ 8600 „	„ 2100 „	„
„ 8600 „	výše	1800 „	„

v II. rodinné třídě se zvyšuje tento přídavek o 1200 Kč ročně, pro III.—VIII. rodinnou třídu platí přídavek, stanovený pro II. třídu rodinnou.

2. Vdovám po zaměstnancích, zařazených do hodnotných tříd (po velitelích četnických stanic) při roční vdovské pensi (i s přídavkem z milosti)

do 7000 Kč výlučně 3200 Kč ročně			
od 7000 Kč	„ 9000 „	„ 3000 „	„
„ 9000 „	„ 12.500 „	„ 2400 „	„
„ 12.500 „	výše	1800 „	„

v II. až VII. rodinné třídě zvyšuje se pouze jednotný drahotní přídavek ročních 3200 Kč vždy o 300 Kč ročně v každé další rodinné třídě;

vdovám po státních zaměstnancích, náležejících do kategorie podúředníků a zřízenců, přísluší při roční vdovské pensi (i s přídavkem z milosti)

do 2700 Kč výlučně 2400 Kč ročně			
od 2700 Kč	„ 3300 „	„ 2250 „	„
„ 3300 „	„ 3900 „	„ 2100 „	„
„ 3900 „	„ 4300 „	„ 1950 „	„
„ 4300 „	výše	1800 „	„

3. Sirotkům bez obou rodičů po zaměstnancích, zařazených do hodnotných tříd (po velitelích četnických stanic) při roční sirotčí pensi (i s přídavkem z milosti) do 3500 Kč výlučně pro každého 660 Kč ročně, nejvýše však pro všechny sirotky 3960 Kč ročně, při sirotčí pensi od 3500 Kč ročně výše pro každého sirotka 360 Kč ročně, nejvýše však pro všechny sirotky 2160 Kč ročně; sirotkům bez obou rodičů po zaměstnancích, náležejících do kategorie podúředníků a zřízenců, pro každého sirotka 300 Kč, nejvýše však pro všechny sirotky 1800 Kč ročně.

4. Činí-li odpočivný neb zaopatřovací požitek (včetně přídavku z milosti) s jednotným drahotním přídavkem dohromady v některém stupni rozhodném pro výměru jednotného

drahotního přídavku méně, než by činily tyto požitky, kdyby poživatel měl nejvyšší požitek stupně nejbližší nižšího, budiž výměra celkového požitku doplněna přídavkem až do nejvyšší celkové částky tohoto stupně.

§ 11.

Jednotné drahotní přídavky, stanovené v §u 10, snižují se 1. dubnem 1923 počínajíc o 20%.

Postupné další snižování těchto jednotných drahotních přídavků, jakož i přídavků na děti provede se stejnoměrně se snižováním drahotních přídavků a přídavků na děti státních zaměstnanců v činné službě dle §u 5, odst. 3.

§ 12.

Státním zaměstnancům civilním i vojenským, jichž státní poměr služební nastal po 31. prosinci 1922, přísluší při odchodu na odpočinek kromě zákonných odpočivných požitků pouze jednotný drahotní přídavek ve výměře pro svobodné zaměstnance na odpočinku.

Vdovám po státních zaměstnancích civilních a vojenských, jichž státní služební poměr nastal po 31. prosinci 1922 a kteří zemřeli buď v činné službě nebo na odpočinku, přísluší kromě zákonných zaopatřovacích požitků pouze jednotný drahotní přídavek ve výměře pro bezdětné vdovy.

Sirotkům po těchto zaměstnancích a po jejich vdovách přísluší pouze sirotčí pense.

Přídavky výše zmíněné budou postupně snižovány až do úplného zániku dle zásad stanovených v §u 5, odst. 2 a 3.

§ 13.

Poživatelé odpočivných a zaopatřovacích požitků, stanovených tímto zákonem, jsou povinni platiti ze svého daň z příjmu stejně jako státní zaměstnanci v činné službě podle ustanovení §u 8, odst. 1.

§ 14.

Civilním i vojenským státním zaměstnancům, jakož i zaměstnancům a dělníkům ve státních podnicích a fondech, kteří vstoupili do výslužby před účinností tohoto zákona, jakož i pozůstalým po těchto zaměstnancích a po takových zaměstnancích, kteří zemřeli v činné službě před účinností tohoto zákona, dále vojenským invalidům ze stavu mužstva a jejich pozůstalým, jimž podle dosud platných předpisů příslušely až do konce roku 1922 mimořádné měsíční (dříve

čtvrtletní) a nouzové výpomoci, budou se tyto výpomoci vypláceti v částkách a dle pravidel dosud platných na dále až do odvolání.

Vláda se zmocňuje, aby ve vhodných časových obdobích dle drahotných poměrů provedla postupně snížení těchto výpomocí a do-
savadních drahotných přídaveků, povolených zákonem ze dne 3. března 1921, č. 99 Sb. z. a n., a zákonem ze dne 21. prosince 1921, č. 495 Sb. z. a n., až do jejich úplného zrušení.

§ 15.

Pro nárok na drahotní přídávky k odpočiv-
ným a zaopatřovacím požitkům, ať jsou vy-
měřeny podle předpisů platných před působ-
ností tohoto zákona nebo podle předpisů to-
hoto zákona, platí obdobně ustanovení §u 6.
Ustanovení §u 6 platí obdobně také pro nárok
na přídavek na děti a pro nárok na mimo-
řádné a nouzové výpomoci. Veškeré v tomto
§u uvedené přídávky a výpomoci možno zcela
nebo z části odeprít při požívání odpočivných
a zaopatřovacích požitků v cizině.

Veškerá odporující ustanovení, zvláště usta-
novení článku I, § 2, odst. 1., bod 4 odst. 2.
zákona ze dne 3. března 1921, č. 99 Sb. z. a n.,
pozbyvají platnosti.

§ 16.

Snižováním přídaveků dle §u 11 nesmějí cel-
kové odpočivné neb zaopatřovací požitky kles-
nouti pod výměru celkových požitků, jež by
jinak náležely dle předpisů dosud platných a
se zřetelem k ustanovením §§ 14 a 15 tohoto
zákona.

Díl III.

§ 17.

V důsledku tohoto zákona upraví se poměry
a požitky veškerých aktivních i pensionova-
ných (provisionovaných) zaměstnanců ve
státních úřadech, v podnicích, ústavech a
fondech státních a státem spravovaných,
jakož i učitelů placených podle norem plat-
ných pro státní učitele a jiných veřejných
zaměstnanců, placených z fondů státem sprá-
vovaných, kteří nespádají pod služební pra-
gmaticku, jakož i jich pozůstalých, podle zásad,
na nichž je vybudován tento zákon.

Ve státních závodech, ústavech a zaříze-
ních, které budou prohlášeny za podniky sprá-
vované dle zásad obchodního hospodaření,
mohou býti hmotné poměry zaměstnanců
upraveny kolektivními smlouvami, ve kterémž
případě nevztahují se na ně ustanovení tohoto
zákona.

§ 18.

Vláda se zmocňuje, aby vyplácela státním
zaměstnancům požitky ve čtvrtletních předem
splatných lhůtách poukazem na peněžní
ústavy k tomu určené.

Tento způsob výplaty může býti omezen na
některé kategorie zaměstnanců a na některá
území a učiněn závislým od splnění určitých
podmínek poživitelem.

§ 19.

Služební požitky a právní nároky zaměst-
nanců zemí, žup, fondů a ústavů jimi správo-
vaných a zaměstnanců okresů a obcí, fondů
a ústavů jimi spravovaných, jakož i jiných
veřejných korporací a ústavů, stanovené slu-
žebními řády neb usneseními těchto korpo-
rací, pokud přesahují z tohoto zákona vyplý-
vající míru jednotlivých druhů požitků, práv
a nároků úředníků a zřízců státních stejně
nebo rovnocenné kategorie a stejných poměrů
rodinných, musí býti těmito korporacemi od
1. ledna 1923 uvedeny na míru požitků, práv
a nároků zaměstnanců státních dle tohoto
zákona.

Tím se rozšiřuje ustanovení § 3 zákona ze
dne 21. prosince 1921, č. 495 Sb. z. a n.

§ 20.

Náklad vzešlý z provádění tohoto zákona
budiž hrazen z úspor v celkovém státním roz-
počtu; pokud se toho nedocílí, zmocňuje se
ministr financí, aby opatřil nutné prostředky
úvěrovými operacemi, na něž se bude vztaho-
vati ustanovení čl. VII. posl. odst. fin. zákona
pro rok 1923.

§ 21.

Veškerá posavadní ustanovení, odporující
tomuto zákonu, pozbyvají platnosti.

§ 22.

Provedením tohoto zákona, jenž nabývá
účinnosti 1. ledna 1923, pověřují se všichni
členové vlády.

T. G. Masaryk v. r.

Švehla v. r.

Dr. Beneš v. r.	Dr. Rašín v. r.
Dr. Dolanský v. r.	Malypetr v. r.
Udržal v. r.	Dr. Kállay v. r.
Habrman v. r.	Dr. Franke v. r.
Tučný v. r.	Stříbrný v. r.
Srba v. r.	Dr. Hodža v. r.
Bechyně v. r.	Dr. Markovič v. r.
Šrámek v. r.	Novák v. r.